

Uroš Lovšin (1957–2007)

Uroš Lovšin, Zagreb, 1976

Uroš Lovšin se je rodil v Celju (10. marca 1957), očetu Stanislavu in mami Mariji. Zaradi očetove službe se je družina preselila na Reko (Hrvaška), ko je imel dve leti. Tu je začel obiskovati pouk harmonike in zaključil dva razreda osnovne šole. Tudi po povratku v domovino in Ljubljano sta s starejšim bratom Tomažem nadaljevala z učenjem harmonike na GŠ Franca Šturma. Za kitaro ga je navdušil sošolec; če uporabim Uroševe besede: očaral ga je zven praznih strun. Leta 1967 sta pod vplivom takratnega interesa za ta perfektni in nikoli dorečeni inštrument prepričala očeta, da sta pričela tudi s poukom kitare. Uroš je končal osem razredov glasbene šole pri prof. Zvezdani Kržič. Z bratom sta okoli leta 1970 ustanovila ansambel Amon Ra. Vpisal se je na ekonomsko in srednjo glasbeno šolo, obe tudi uspešno dokončal. Na Srednji glasbeni šoli (takrat se je imenovala Zavod za glasbeno in baletno izobraževanje v Ljubljani) je drsal klopi in pilil nohte v razredu znanega pedagoga kitare prof. Tomaža Šegule,

skupaj s sošolci Igorjem Sajemtom, Martinom Strelom in Andrejem Grafenauerjem, danes prodekanom Akademije za glasbo v Ljubljani, ki je za Bilten slovenskih glasbenih pedagogov izjavil: *"Uroš je bil rojen za učitelja, to je bilo njegovo poslanstvo, ki ga je uresničeval nesebično in nadvse uspešno, dokler mu dela ni preprečila napredujoča bolezen. Vrzal, ki je nastala z Uroševim odhodom, je nenadomestljiva. Iz resničnega življenja je v moje spomine odšel odličen glasbenik, izvrsten učitelj, skromen prijatelj in velik človek."*

Urošovo povezovanje s Škofjo Loko se začne v letu 1977, ko se je kot kitarski pedagog zaposlil na Glasbeni šoli Škofja Loka in tu spoznal tudi svojo življenjsko sopotnico Bojano Pravst, ki je tu poučevala kljunasto flavto. Z rojstvom sina Petra sta si v starem delu mestnega jedra ustvarila topel dom in družino, ki ga je s svojo toplino in razumevanjem spodbujala pri delu in ustvarjanju.

Lovšinova odlika pa je bilo poznavanje in igranje vseh zvrsti glasbe. Bil je namreč tudi član ansambla Buldožer, enega najbolj radikalnih rock ansamblov sedemdesetih let prejšnjega stoletja, ki je doživljal velike uspehe po vsej nekdanji Jugoslaviji.

Svojo igrivost in šaljivost pa je na nek način izrazil s ploščo *Če si višji*, kjer s pevko Vera Mlejnik svojo avtorsko glasbo predstavlja otrokom. Lovšin je ljubil tako klasično kot rock glasbo, bil glasbeno zelo svobodnega značaja, kar je v Glasbeno šolo Škofja Loka, kjer je poučeval kar 25 let, prineslo nov veter in pripomoglo k temu, da smo številni vzljubili kitaro.

Uroš in Vera Mlejnik v Studiu Činč pri snemanju *Uroševe* zgoščenke: *Če si višji*, 1989. (foto: Tomaž Lunder)

Kitarski trio: Jan Plestenjak, Uroš Rakovec in Denis Kokalj, 1987. (foto: Domen Slana.)

V času svojega poučevanja je vzgojil več kot 100 učencev. Mnogi med njimi so danes profesionalni glasbeniki (Jan Plestenjak, Uroš Rakovec, Denis Kokalj, Luka Vehar, Janez Golob, Dejan Lapajne, Zala Kejžar, Janez Hostnik in drugi). Uroš je svoje znanje in zanos znal prenašati na mlade. Poleg številnih nagrad, ki so jih njegovi učenci prejeli na tekmovanjih po nekdanji Jugoslaviji in tedanji Sloveniji, je znal z lahkoto ustvariti enkratno vzdušje, kjerkoli se je pojavil. Njegove sijajne dosežke izpričujejo tudi čisto osebni odnosi - mnogim je bil vzor, drugim zaupnik, tretjim prijatelj.

Uroš s svojimi ljubavicami (foto: Tomaž Lunder)